

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

girl Online

PE CONT PROPRIU

ZOE SUGG

Traducere și note de
ADINA PINTEA

București, 2018

15 septembrie

Unde este Noah Flynn?

O scurtă pauză în programul regulat al postărilor pe blog!

Dacă ești un cititor fidel al blogului *Girl Online*, știi că îmi place la nebunie să răspund la întrebări, fie în comentarii, fie prin e-mail. Deși cei mai mulți dintre voi sunteți super cool și mă întrebați despre lucruri obișnuite, cum ar fi experiențele din noul an școlar sau despre cum reușesc să mă organizez pentru lucrările practice și examenele care se apropie... căsuța de mesaje pe e-mail mi-a fost bombardată, de asemenea, cu întrebări despre Noah Flynn. Mai exact: Unde e? Ce face? De ce a renunțat la turneul mondial cu The Sketch?

Ei bine, asta nu se întâmplă doar aici, pe blogul meu, ci pe fiecare cont de social media pe care îl am, chiar și în viața reală. Prin urmare, cred că e timpul să lămurim lucrurile.

Dacă ești un cititor nou al blogului, s-ar putea să nu știi că Noah Flynn și cu mine am fost împreună (subliniez timpul

trecut, „am fost”). Cititorii mai vechi îl cunosc, probabil, ca pe „Băiatul din Brooklyn” și, cu toate că, de o vreme, nu am mai scris despre el — nici despre noi, de altfel —, absența lui recentă i-a făcut pe mulți să-și pună întrebări.

Așadar, respirați adânc, iată adevărul: habar n-am. Știu și eu cât știți și voi și nu pot decât să sper că este bine și fericit, indiferent pe unde umblă. Impresariatul a făcut public următorul anunț: „Din cauza programului încărcat, pe lângă problemele personale, Noah a fost obligat să părăsească mai devreme cu o lună turneul mondial cu The Sketch. Transmite scuze tuturor fanilor pentru orice dezamăgire provocată și le mulțumește pentru sprijinul permanent”.

Și asta e tot ce-am aflat. Din nefericire, faptul că sunt prietenă cu Noah nu înseamnă automat că îl pot repera prin GPS, așa că nu pot intra în vreo aplicație de pe telefon să văd unde e (deși sunt sigură că mama face asta cu mine și cu fratele meu). Tot ce pot să vă spun e că îl cunosc pe Noah, iar el nu ar lua o asemenea decizie fără o matură chibzuință. Însă, este un caracter puternic și știu că-și va reveni, foarte repede.

Cu acestea, sper că v-am răspuns la întrebări și ne putem întoarce la viața noastră obișnuită, aici, pe *Girl Online*.

Iar pentru voi, cei care habar n-aveți despre ce vorbesc... îmi pare rău, ha, ha! De asemenea, Noah, dacă citești asta, scrie-mi un mesaj, pentru că altfel s-ar putea să fiu nevoită să angajez un detectiv particular care să dea de tine.

Girl Online e off-line xxx

★ Capitoul unu ★

Când termin de scris pe blog, îi dau laptopul lui Elliot.

— Crezi că e destul de bine?

Trece rapid cu privirea peste rânduri, iar eu îmi fac de lucru cu o peliță de la unghia degetului mic.

— Mi se pare în regulă, zice el, după câteva secunde chinuitoare.

Odată primită confirmarea din partea lui, îi iau laptopul din mâini și apăs grăbită pe butonul „publică”, până nu mă răzgândesc. Imediat simt cum mi se ridică o povară de pe umeri. Gata! Nu-mi mai pot lua cuvintele înapoi. „Declarația” mea e lansată oficial, cu toate că e ridicol însuși faptul că am simțit nevoia să fac o declarație. Simt că îmi iau foc obrazii și-mi dau seama cât de tare mă înfurie situația...

Elliot tușește, apăsător, și-mi întrerupe șirul gândurilor. Ține buzele adunate într-o parte, ceea ce-mi taie brusc elanul, pentru că știu că face așa când îl deranjează ceva.

— Chiar nu mai știi nimic de Noah de la mijlocul lui august?

Ridic din umeri.

— Nu.

— Nu-mi vine să cred că se poartă așa! Băiatul din Brooklyn ne dezamăgește.

Ridic iarăși din umeri. E aproape singurul gest pe care sunt în stare să-l fac. Dacă mă gândesc prea mult la asta, toate emoțiile pe care m-am luptat atâta să le ascund o să iasă buluc la suprafață.

— Nu am decât acest unic text. Vezi?

Scot telefonul și îi arăt mesajul.

Îmi pare rău, Penny. Totul a devenit copleșitor. Renunț la turneu și iau o pauză. O să te caut eu, curând Nx

Nu știu ce înțelege Noah prin „curând”, dar a trecut mai bine de o lună și n-a dat niciun semn de viață. I-am trimis nenumărate mesaje pe telefon, DM-uri și e-mailuri, dar toate au rămas fără răspuns. Așadar, fiindcă n-am vrut să par o fostă iubită disperată, care încearcă din răspuțeri să-i dea de urmă, am încetat să-l mai caut, însă tot simt un junghi ascuțit, ori de câte ori mă gândesc că nu mi-a răspuns.

— Ei bine, continuă Elliot, ai făcut un lucru bun punându-ți povestea la vedere, ca să nu te mai bată toți la cap. Cine are nevoie de o dramă emoțională de genul ăsta, nu?

— Exact!

Mă mut la marginea patului și înhaț o perie de păr de pe birou. În timp ce îmi descâlcesc hălăciuga de păr, acum cu vârfuri arămii, decolorat de soarele din vară, privirea mi se plimbă peste fotografiile prinse de oglindă — selfie-uri cu Leah Brown, cu Elliot și cu Alex, ba chiar și unul cu Megan. Cele mai multe sunt acoperite, însă, de fotografii decupate din reviste (sursa de inspirație pentru portofoliu) și de orarul de recapitulări pentru

examele de nivel A¹, colorat cu grijă și codat cromatic, astfel încât să știi exact ce am de făcut. Mama chiar a glumit și mi-a spus că pierd mai mult timp cu coloratul orarului, decât cu învățatul, dar pe mine mă ajută să simt că dețin și eu controlul în ceva. Toate celelalte lucruri din viața mea par să fie în afara puterii mele de decizie: Noah, cariera mea de fotograf, chiar și prietenii... Toți își fac planuri pentru viața de după Sixth Form. Eu, chiar dacă stagiatura mea la studioul lui François-Pierre Nouveau, unul dintre cei mai tari fotografi de pe pământ, a însemnat un mare pas înainte, mă simt, totuși, într-un punct mort, în timp ce toată lumea se agită pe lângă mine. Încotro s-o apuc mai departe?

— Crezi că și-a găsit pe altcineva?

Elliot se uită la mine pe deasupra ochelarilor, cu o expresie pe care o cunosc prea bine: aceea care zice „asta nu se va termina cu bine pentru Penny” și cu care îi place să mă surprindă, din când în când.

— Elliot!

Arunc în el cu peria de păr, dar el se ferește, calm. Peria lovește peretele din spatele lui și cade pe o grămadă de rufe.

— Ei, ce? El e singur; tu ești singură; e timpul să scoți nasul în lume, Pen. În viață, nu se reduce totul la Brooklyn.

Îmi face cu ochiul exagerat, în stilul său, iar eu îmi rostogolesc ochii. Dacă mă necăjește ceva mai tare decât tăcerea lui Noah, este gândul că ar putea fi cu altcineva.

Simt nevoia să schimb subiectul, așa că îl întreb pe Elliot:

— Apropo, ce mai face Alex?

¹ A-Levels sau Sixth Form, program de studii preuniversitare (după absolvirea celor 11 ani de învățământ obligatoriu), cu durată de doi ani (anul 12 și anul 13 de studiu), în care se aprofundează trei sau patru materii, alese în funcție de cerințele universităților la care elevii vor să se înscrie, și care se încheie cu examenele A-Levels, la materiile de specializare.

Elliot își ridică mâinile spre cer.

— Perfecțiune, ca întotdeauna.

Îi zâmbesc.

— Sunteți mult prea dulci, chiar îngreșător de dulci.

— Ți-am zis că nu mai e la magazinul de haine vintage? Acum lucrează într-un restaurant.

Elliot radiază de mândrie.

— Abia aștept să termin școala și să ne putem muta împreună. Oricum îmi petrec cea mai mare parte a vieții la el acasă. Când nu sunt aici, bineînțeles.

Zâmbește, de formă, căci ochii lui nu zâmbesc. Mă aplec și îl iau de mână.

— Părinții tăi se vor da pe brazdă, în cele din urmă...

De câteva săptămâni, certurile în familia Wentworth nu mai conțin. Uneori, îi aud cum strigă unii la alții prin pereții subțiri ai dormitorului meu de la mansardă. Serile acelea sunt destul de neplăcute.

E rândul lui să ridice din umeri.

— Din punctul meu de vedere, ar trebui să pună odată punct chinului. Cu toții am fi mult mai fericiți, dacă s-ar despărți definitiv.

— Penny!

Vocea mamei mele răsună pe scări.

Întorc telefonul și verific cât e ceasul.

— Of, fir-ar! Hai, Elliot — o să întârziem! Nu pot să lipsesc la prima lecție.

Mă dau grăbită jos din pat și încep să vâr, de-a valma, cărțile în geantă. Mă uit din fugă în oglindă și abia atunci îmi dau seama că nu mi-am pieptănat decât jumătate din podoaba capilară înainte să arunc cu peria în Elliot. Iau un elastic pentru păr de pe birou și

îmi prind coama la repezeală, așa încâlcită cum e, într-un coc în vârful capului. Asta e, va trebui să meargă și-așa.

Elliot mă uimește mereu cu abilitatea de a trece, de la un nor de ploaie, la o rază de soare, așadar, când mă întorc spre el, e din nou Elliot cel senin și exuberant. Mă ia de braț și-mi zâmbește larg:

— Vrei să vedem cine ajunge primul la un croissant cu ciocolată?

— Hai!

Coborâm scările, sărind câte două trepte odată, râzând și împingându-ne unul pe altul.

— Ce-aveți, zăpăciților?

Mama țâțâie dezaprobator, când noi sărim de pe ultima treaptă și înșfăcăm câte un croissant cald din mâinile ei.

— Nu uita, să fii acasă până la șapte, pentru ziua lui Tom.

— Nicio grijă! răspund peste umăr, deja la jumătatea drumului spre ușă, conștientă că sunt plină de ciocolată în locuri în care o fată de șaisprezece ani, cu capul pe umeri, nu ar trebui să fie.

N-aș avea cum să uit de ziua de naștere a fratelui meu mai mare, însă înțeleg motivul pentru care mama a ținut să-mi reamintească. În ultima vreme, mi-am luat obiceiul să colind prin Brighton, cu Elliot, după ce ieșim de la cursuri, făcându-i fotografii pentru portofoliul meu. El este, practic, modelul perfect pentru mine: extraordinar de încrezător în sine, nu are nicio problemă să stea să pozeze în mijlocul drumului, chiar dacă trec oameni prin jur.

— Poate ar trebui să-mi fac și eu un blog, mi-a zis, într-o zi. M-aș putea da mare cu toate fotografiile astea! Oricum sunt minunate, chiar și cele care ție nu-ți plac.

— Ar trebui, am încuviințat. Ți-ar prinde bine și pentru ce faci tu, în modă.

— O să mă mai gândesc, a fost răspunsul lui, însă, până acum, n-a trecut la fapte.

Bănuiesc că, pentru Elliot, ideea de a avea un blog este mult mai atrăgătoare decât efortul propriu-zis de a-și crea unul. Mereu își dă ochii peste cap, când mă vede aplecată în fața laptopului, migăbind la postări, dar știe prea bine că este nevoie de muncă pentru a-l întreține și, după lunga mea absență de anul trecut, sunt mai hotărâtă ca niciodată să îl transform într-un blog de succes.

Afară, o boare de aer rece îmi amintește că toamna stă să vină, deși suntem doar în septembrie. Este perioada mea preferată a anului; frunzele devin aurii și se usucă, după o vară în care au muncit din greu, iar soarele pare să strălucească mult mai limpede, odată ce dispăre pâcla produsă de dogoarea estivală. Parcă totul e mai viu colorat și mai proaspăt — ca o tablă curată pentru un nou an școlar. Un nou început. Exact de ce am eu nevoie.

Mă apropiu cu tandrețe de Elliot și îmi strecor brațul pe sub al lui.

— Trebuie să scurtăm ședința foto din seara asta, îi spun. Singurul dezavantaj al faptului că Alex nu mai lucrează la magazinul cu haine vintage e că nu mai putem împrumuta costumații haioase!

Îmi vine în minte fotografia mea preferată cu Elliot: era îmbrăcat în hainele lui obișnuite (jeanși strâmți, un tricou vișiniu și, pe deasupra, un cardigan tricotat cu fir dublu), pe cap cu o pălărie de pirat împodobită cu o pană imensă, stând într-un picior, pe o găleată întoarsă cu gura în jos, pe care o găsiserăm pe plaja stâncoasă. Parcă era regele pirat al orașului Brighton. Numai că unul cu un *foarte* bun simț al modei.

— Asta înseamnă înapoi la garderoba mamei tale, zice Elliot, suspinând teatral.

Râd. Adevărat, mama chiar are o grămadă de accesorii excentrice și nemaipomenite, din zilele ei de scenă.

Ne despărțim la stația de autobuz, iar el îmi dă două sărutări extravagante pe obraz, un obicei deprins la Paris, pe care și l-a desăvârșit în timpul perioadei de stagiatură la revista *CHIC*.

— Ne vedem mai târziu, *dabbling*¹, îmi spune, apoi adaugă, coborând vocea: Și nu te frământa prea mult din cauza lui Noah, promiți?

Mă îmbujorez toată.

— Promit.

Distanța de la stația de autobuz la școală este scurtă, dar deja îmi este dor de Elliot. Absența lui îmi provoacă o durere de parcă mi-ar lipsi o mână sau un picior. Îmi lipsește un Elliot și asta mă doare. Nu știu ce o să mă fac dacă el și Alex ajung să se mute împreună la Londra, anul viitor. Doar la gândul acesta, simt cum croissantul îmi vine înapoi pe gât și fac eforturi ca să-l țin la locul lui.

Îmi zbârnâie telefonul, iar eu uit pe loc promisiunea făcută lui Elliot și mă gândesc că este Noah. Dar nu e el. Este Kira. Citesc:

Unde ești?

Mă uit la ceas. Mai sunt doar cinci minute până la primul curs, iar eu am de susținut o prezentare, la ora de istorie, împreună cu Kira. Hait.

Iuțesc pașii, urc în fugă scările și dau năvală pe ușa dublă de la intrarea în școală. Înăuntru, două fete, boboci de anul șapte², stau cu capetele aplecate peste telefoanele lor și chicotesc la ceva postat pe *Celeb Watch*. Imediat mă gândesc că ar putea bârfi despre mine și simt cum panica se înalță ca marea în mintea mea — doar că, de data aceasta, nu este cazul. E vorba de Hayden, de la The Sketch, care s-a despărțit de iubita lui, Kendra. Când una dintre fete își ridică ochii și mă vede, se încruntă, însă îmi dau seama că

¹ *Darling* (dragă) rostit cu emfază (ca termen de adresare), imitând vorbirea unei persoane luxoase sau foarte pretențioase.

² Year Seven (elevii cu vârsta 11-12 ani) este, la britanici, primul an din etapa învățământului secundar.

nu m-a recunoscut — numai că arăt eu ca o ciudată, fiindcă stau plop și mă holbez la ele. Mă grăbesc s-o iau din loc, trecând pe lângă ele, cu inima bătându-mi tare în piept. Nu mai întoarce nimeni capul după mine.

Răsuflu ușurată, lăsând panica să se risipească. Noah și cu mine nu mai suntem, oficial, de actualitate. Acum sunt doar o fată obișnuită, care duce o viață obișnuită, într-o școală obișnuită. Este exact ce mi-am dorit de când s-a sfârșit turneul.

Nu-i așa?

— Penny! DOAMNE IARTĂ-MĂ, în sfârșit!

Kira vine fuga la mine, întrerupându-mi șirul gândurilor înainte să devină prea lung. Se lansează într-o trecere în revistă a prezentării noastre, așa că o las să mă târască pe holurile școlii, înapoi la lucrurile obișnuite.